

Љубав и вера све побеђују

Једног дана, пре много, много година, живела је једна девојка, која је још као дете остала без родитеља. Девојка је одрасла и једног дана одлучи да се прошета шумом. Када је стигла у сред шуме, видела је једно много чудно створење, упетљано у замку. Како се приближила, та необична животиња је побегла. Потрчала је за њом. Када га је стигла, видела је јако чудну слику. На једном месту је стајала ова необична животиња а око ње је било много других животиња.

Брзо је отрчала до своје колибе, узела храну и отишла да нахрани све животиње. Стигавши у шуму, затекла је ловца, како пушком нишани предивног, белог лабуда. У моменту, кад је ловац хтео да је устрели, белог лабуда као да је нека сила одгурнула и ловац је није упуцао. Видевши то, ловац се препао, бацио пушку и побегао а девојка је пала на земљу. Како је пала на земљу, све животиње су кренула ка њој. Мислиле су да је мртва.

Девојци је пришло једно лане. Од туге пустило је сузу на њен образ. Како јој је суза дотакла образ, девојка се пробудила. Схватила је да је животињама потребна и одмах је устала.

Све ово је чуо један похлепни цар. Он је својим војницима наредио да убију девојку. Како су кренули ка шуми, девојка је почела да пева. Чувши то прелепо певање, одлучили су да цареву наредбу не испуне, већ су се вратили у двор.

Девојчино певање, прекинуо је младић који се појавио ниткуда.

Рекао јој је: „Ти си лепша од сваког цвета на свету!“ Дружили су се сваког дана. Девојка је била срећна и насмејана, а момак ју је често изненађивао букетом шумског цвећа и причао јој: „Остани ми тако весела!“

Након неког времена, решили су да се венчају. За то је опет чуо онај зли цар, па је наредио да момка убију а девојку доведу њему како би се они венчали. Некаква невидљива сила је злу цареву наредбу пренела девојци и момку. Почели су бежати. Бежали су и трчали од војника колико су их снага и ноге носили. У једном моменту, момак је пао сав крвава на земљу. Тешким и промуклим гласом је позвао девојку и рекао јој: „Сети се шта сам ти давно рекао, али поновићу ти и сада, иди и сама тражи осмех свој.“ Изговоривши последњу реч, затворио је очи и престао је да дише. Знала је да је крај.

Пустила је сузу, која је пала на његов образ. Како је пала на образ, момак се пробудио.

Војници су им се приближавали а њима је срце све брже и брже лупало. Сазнавши за то цар се распукао од муке.

Онда су се момак и девојка венчали. Свадби су присуствовале све животиње. Били су срећни и задовољни и тако живели до краја живота.